

Hồi 17

Nghi Vấn

Chỉ trong nháy mắt, gã đại hán sắp mất dạng thì Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm và Hắc Bạch Nhị Lão đã cất bước phóng mình theo, miệng la lớn:

- Hãy cản hẳn lại!

Nhưng họ chưa đi được ba bước, thì Trung Ngọc từ dưới đất đứng lên, vọt người đuổi theo đại hán kia.

Chàng quát lớn:

- Ngươi chạy đi đâu!

Đại hán đang phóng đi rất nhanh, bỗng nghe tiếng quát rền vang phải hết hồn. Vì gã tự biết võ công mình khá cao mà vừa rồi với hai chuồng đó cũng đủ đánh chết hay trọng thương một cao thủ.

Nhưng với tiếng quát của Trung Ngọc rõ ràng rất đầy đủ chân khí, đừng nói tới Trung Ngọc chưa chết mà chẳng có vẻ bị thương cả.

Còn Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm đang phóng theo cũng phải ngạc nhiên. Lão thấy chàng chưa chết, không biết đáng mừng hay đáng buồn nữa.

Đại hán vì quá hoảng kinh nên thân hình chậm lại.

Kinh Ngư Bát Vị giống như con cá lớn quẫy đuôi, tạo một luồng chuồng phóng áo áo như biển sóng đập vào người Trung Ngọc một cách bất ngờ.

Lập tức chàng liền biến trảo, xòe tay phát chuồng đón đỡ chiêu thế của đại hán.

Chỉ nghe vang tiếng lớn:

- Bùng! Hự...!

Thân hình chàng liền trụ lại đứng vững, còn đại hán vẫn tiếp tục lao về phía trước nhưng thân hình loạng choạng khó đứng vững.

Bỗng Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm hét lên:

- Trúng này!

Túc thì chiếc quạt trong tay áo lão bay vút đi, điểm trúng vào Khí Hải huyết ở ngay sau lưng đại hán.

Ba người áo xanh liền chạy tới tóm lấy gã đại hán và một tên áo xanh khác lượm quạt trao cho Thần Thủ.

Trung Ngọc vẫn thản nhiên, như không có việc xảy ra.

Thần Thủ vừa nhận được cây quạt, liền hỏi:

- Đoàn đại nhân có bị thương không?

Trung Ngọc cười nhẹ đáp:

- Lúc này y đánh hai chưởng bất ngờ làm tại hạ toàn thân khí huyết hơi nhộn nhạo lưu thông bất thường, nhưng tại hạ đã kịp thời luân chuyển chân khí một vòng rồi, nên không có gì đáng lo ngại nữa cả.

Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm nghe nói vậy, trong lòng đã hơi e sợ nội công của Trung Ngọc. Tuy nhiên lão vẫn tươi cười nói:

- Nếu Đoàn đại nhân không hề gì thì thật tốt.

Rồi lão nhìn gã đại hán đã bị bắt nói tiếp:

- Còn lý lịch tên này nhất định phải điều tra cho ra.

Lão lại nhếch môi cười nhẹ rồi nói tiếp:

- Xem chắc có người ở sau lưng chỉ huy vụ này, không chừng là Ma Ảnh Dao Hàn Mộ Hiệp đấy.

Trung Ngọc liền nói:

- Có lẽ tại Lương trang chủ đã có thành kiến với Hắc Y Bang Chủ, chứ theo tại hạ chắc y hoảng sợ quá nên làm ẩu vậy thôi.

Thần Thủ lại nói:

- Đoàn đại nhân có lòng nhân hậu, chứ sự thật ra sao chốc nữa cũng sẽ biết.

Thần Thủ ra lệnh bảo thủ hạ đưa gã đại hán vừa bị bắt đến. Lúc này gã có vẻ tỉnh táo còn tay chân đã bị cột chặt.

Thần Thủ liền giải khai huyết đạo cho gã rồi hỏi:

- Người tên gì? Ai sai người đến đây? Hãy nói mau, nếu gian ngoa thì sẽ biết tay ta.

Đại hán bình tĩnh đáp:

- Người sai khiến ta tới đây chính là Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm đấy! Bộ ngài quên rồi sao?

Nói đến đây hai mắt gã đại hán trợn lớn mặt méo lại, tiếp theo mắt, mũi, tai, miệng đều ra máu.

Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm tức giận liền điểm bảy huyệt đạo quanh trái tim của gã, đồng thời dùng tay bóp chặt quai hàm của gã kéo miệng há ra.

Từ trong miệng liền rơi ra hai viên thuốc bọc sáp. Đó là hai viên thuốc độc đã uống hết chỉ còn lại cái vỏ bằng sáp thôi.

Trung Ngọc cũng phải biến sắc vì chàng vốn không tin đây là một sự kiện ám sát có sắp đặt trước, nhưng giờ đây phải tin vậy.

Thần Thủ quay nhìn những người bị bắt tổ về giận dữ nói:

- Thế này thì các người không còn kêu ca gì nữa nhé, đừng trách lão già này độc ác đấy.

Trong những người bị bắt bỗng có một người kêu lên:

- Tôi biết người này là ai, nếu các người tha tôi, tôi chịu nói ra hết.

Lương Sĩ Nhâm nói:

- Biết điều đấy! Người cứ nói! Ta sẽ tha cho!

Người ấy liền nói:

- Chúng tôi đều là thuộc hạ của Hắc Y Bang, tôi chỉ là một tên thuộc cấp, còn người kia chính là một phó phân bang chủ cũng khá có tiếng tên là Giang Cảnh. Vì y đang bồi một lớp thuốc hóa trang nên các ngài nhận không ra.

Thần Thủ phát tay một cái, có một hán tử chạy nhanh mang nước đến rửa lớp hòa trang trên mặt gã đại hán.

Các anh hào nhìn thấy mặt của y đều nhốn nháo cả lên.

Thần Thủ liền ra lệnh:

- Hãy thả nó ra ngay!

Hai hán tử áo xanh buông tay ra, tên ấy mừng quá chạy nhanh vô đám đông đi luôn.

Mọi người nhìn theo, cũng đều khen Thần Thủ rất giữ lời hứa, chỉ có hai lão Hắc Bạch Nhị Lão mặt đầy khinh khi trước sự việc đó.

Hắc Lão nói với Bạch Lão:

- Tên ấy tiết lộ âm mưu của Hàn Mộ Hiệp nên Lương Sĩ Nhâm biết nếu có tha tội cho tên đó thì hẳn cũng không đi xa được, mà phải chết dưới tay của Hắc Y Bang. Lão Thần Thủ này tỏ vẻ khoan hồng cho hắn, nhưng đó chỉ là để khỏi mất công giết hắn mà thôi.

Đằng kia có tiếng Trung Ngọc nói:

- Quả nhiên Hắc Y Bang Chủ sai khiến rồi, nhưng tại sao lão ta lại phải làm như thế nhỉ? Tại hạ đâu có thù oán gì với lão ấy?

Lương Sĩ Nhâm nói:

- Cần gì phải là thù oán, với địa vị ngày nay của Tổng Bang Chủ cũng đủ khiến lão ta ra tay rồi.

Trung Ngọc lắc đầu tỏ vẻ không tin, nói:

- Không phải thế đâu, Hàn bang chủ là người có thanh danh trong giới võ lâm, nếu muốn ra tay, tại sao lúc này lão ta không ra tay trước, mà bây giờ lại sai thuộc hạ làm việc này.

Thần Thủ cười nói:

- Đoàn đại nhân thật thà quá! Hắc Y Bang Chủ là một con cáo già thâm hiểm. Lão ta có ngu dại gì mà đối mặt ra tay giết hại Tổng bang chủ.

Bạch Lão bỗng xen lời vào nói:

- Hừ! Thế thì lương trang chủ có bằng có gì để chứng tỏ Hắc Y Bang Chủ là một con cáo già thâm hiểm vậy không?

Thần Thủ cười to lên rồi nói:

- Dĩ nhiên là có chứ! Việc này là một công án của võ lâm đã không tìm được chứng cứ mười mấy năm rồi.

Mọi người chung quanh nghe đến đây đều nhao nhao lên tiếng hỏi:

- Chuyện gì thế Lương trang chủ? Lão hãy nói nhanh ra đi cho chúng tôi nghe với.

Đợi cho mọi người có vẻ lắng dịu, Thần Thủ chậm rãi nói:

- Đó là câu chuyện quyết đấu trên đỉnh Đại Nhạn Sơn mười mấy năm về trước và sự thiêu hủy gia trang của Tuyệt Kiếm Thượng Quan Kiệt.

Lão ngưng một chút rồi nói tiếp:

- Vụ án này còn để lại một sự nghi ngờ về người bịt mặt sát hại nhiều võ lâm cao thủ cho đến ngày nay mà chúng ta chưa biết là ai đây.

Trung Ngọc nói:

- Tại hạ đã nghe Lương trang chủ kể về trận đấu giữa Ma Ảnh Đào Hàn Mộ Hiệp và Tuyệt Kiếm trên đỉnh Đại Nhạn Sơn rồi. thế, hôm nay vì có lẽ nào mà Lương trang chủ lại nói rằng Hàn bang chủ đã dùng thủ đoạn thâm hiểm và có liên quan đến người bịt mặt thiêu hủy Thượng Quan gia trang thời đó.

Thần Thủ đặc ý nói:

- Việc này Ma Ảnh Hàn Mộ Hiệp hành động rất bí mật, nhưng... cũng có người biết được.

Thần Thủ vừa nói xong đã có hai người áo đen kèm một phụ nữ cao niên nhưng áo quần lòe loẹt mặt trét đầy son phấn bảo chủ tới.

Mọi người đều hiểu rằng đây là phụ nữ có liên hệ quan trọng đến vụ án nên ai cũng đều xích lại gần để xem.

Có người trong bọn bỗng nói lớn:

- Đây là Hoa Mỹ Nương ở Thiên Thai lâu đây mà!

Thần Thủ gạt đầu nói:

- Đúng vậy! Đây là Hoa Mỹ Nương người coi sóc Thiên Thai lâu.

Nói đoạn lão nhìn bà ta và nói:

- Hoa Mỹ Nương có biết chuyện liên quan đến Tuyệt Kiếm Thượng Quan Kiệt cách đây mười mấy năm không hả?

Bà ta có vẻ lo sợ hiện qua nét mặt, ngần ngừ một chút rồi nói:

- Tôi biết chuyện ấy lúc tôi còn là kỹ nữ xinh đẹp nhất Thiên Thai lâu, cách đây mười mấy năm.

Lương Sĩ Nhâm nói:

- Bà có thể kể điều gì bà biết cho Đoàn đại nhân và các vị anh hùng hào kiệt ở đây biết không?

Bà ta mơ màng, như nhớ lại chuyện xưa, rồi thở dài một tiếng nhìn những người chung quanh trong khi mọi người đều chăm chú lắng nghe lời tường thuật của bà.

Lúc này trời đã khuya, ánh trăng treo lơ lửng trên bầu trời tỏa ánh sáng nơi vùng đất có đông khách võ lâm tụ tập.

Gió núi vi vu rì rào thổi qua hàng cây hốc đá mang gió lạnh đến làm những người có mặt nơi đây phải khơi thêm đống lửa đang bập bùng cháy sáng.

Đoàn Trung Ngọc cùng với tất cả các anh hùng hào kiệt hiện diện đang chăm chú Hoa Mỹ Nương để nghe bà ta nói những gì.

Thấy bà ta có vẻ ngần ngại run sợ nên Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm nhẹ giọng nói:

- Nơi đây toàn là võ lâm cao thủ, không ai dám đột nhập vào đây để ám hại đâu.

Rồi Thần Thủ chỉ qua Trung Ngọc nói:

- Đây là Đoàn đại nhân, hiện là Tổng bang chủ có võ công cao cường hơn Ma Ảnh Dao Hàn Mộ Hiệp. Bà sẽ được bảo vệ chặt chẽ không phải lo sợ gì cả.

Ngưng một lát, lão ta nói tiếp giọng ôn tồn:

- Hôm nay bà ta nói ra sự thật của chuyện năm xưa để làm sáng tỏ sự công lý cho võ lâm, không một sự gian dối nào có thể giấu mãi được.

Hoa Mỹ Nương ngược mặt nhìn Trung Ngọc một lúc rồi nói:

- Hôm đó, tôi tiếp khách ở Thiên Thai Lầu. Có một khách nhân tỏ ra một cao thủ võ lâm, rất hào phóng lịch sự và đang có vẻ phẫn chấn một điều gì. Do vậy, người khách đã gọi tôi phải đích thân hầu rượu và hậu đãi trong phòng riêng.

Hoa Mỹ Nương nhìn xung quanh rồi tiếp:

- Tôi có tính rất thích nghe các câu chuyện xảy ra của các anh hùng hào kiệt võ lâm, các trang nam tử hành hiệp trên giang hồ, nên tôi không bao giờ bỏ một cơ hội nào để biết chuyện mới.

Bà ta nói như cố nhớ thật rõ câu chuyện rồi nói tiếp:

- Sau khi đã làm cho khách quan mê mết và say khướt, tôi mới thỏ thẻ nói:

- Hôm nay không biết khách quan có điều gì vui quá vậy, có thể cho tiện thiệp chia vui được chăng?

Trong con ngáp, khách nhân cười khoái trá nói:

Trong con ngáp, khách nhân cười khoái trá nói: Nhận Sơn! Ha... ha...!

Tôi liền hỏi:

- Tuyệt kiếm ư? Tiện thiệp nghe nói đó là một cao thủ tuyệt đỉnh, không lẽ võ công của khách quan còn cao hơn vị ấy?

Khách nhân cười đáp:

- Không phải! Không phải! Tuyệt Kiếm Thượng Quan Kiệt không ngờ đến khinh công của Phi Phong này với ám khí độc châm nhỏ bé của ta thôi.

Nói đến đây thì khách nhân ngã gục xuống bàn vật vã với rượu ly tràn đầy.

Hoa Mỹ Nương thở dài rồi nói tiếp:

- Bản tính tò mò và hay nhiều chuyện đầu của riêng tôi, mà hầu như các kỹ nữ cũng có tính như tôi vậy, nên tò mò cố hỏi thêm nên tôi lay hấn dậy và hỏi:

- Thế còn việc thiêu hủy Thượng Quan gia trang không biết vị cao thủ nào làm vậy nhỉ? Khách quan có biết không?

Hắn ta nhướng mắt nhừ nhựa trả lời:

- Thì cón ai nữa! Nhổ cỏ phải nhổ tận gốc chứ!

Nói tới đây hắn không nói gì được thêm nữa và tôi phải đưa hắn lên giường ngủ.

Hoa Mỹ Nương ngưng một chốc rồi nói tiếp:

- Sáng dậy hắn không nhớ mình đã nói gì trong cơn say nhưng cũng đã vắn hỏi tôi.

Bà ta nở nụ cười nói tiếp:

- Đây là nghề của chúng tôi mà, có biết cũng nói không biết, kể chuyện vu vơ để làm hài lòng khách quan.

Tuy nhiên hắn có vẻ lo sợ nên đã hăm dọa tôi rằng:

- Nếu hắn biết tôi nói điều gì bất lợi cho hắn thì tính mạng của tôi và cả cái Thiên Thai Lâu này sẽ thành tro bụi.

Hoa Mỹ Nương thở hỗn hển ôm ngực nói:

- Tôi biết qua các khách đến Thiên Thai Lầu và sự kiện Tuyệt Kiếm gia trang này rất lớn lao, nên luôn luôn e sợ một ngày nào đó hẳn nghi ngờ điều gì mà quay trở lại thì thật là xấu số cho tôi.

Nhưng cũng may là mười năm nay chưa thấy hẳn quay trở lại.

Các anh hào nghe đến đây đều bắt đầu ồn ào lên.

Lương Sĩ Nhâm lại hỏi:

- Sự kiện này không phải nói chơi đâu! Tại sao vụ này cách đây hơn mười năm, đến bây giờ bà lại nói ra?

Hoa Mỹ Nương khoát tay nói:

- Ái chà! Các vị không hiểu tôi! Tôi là một kỹ nữ không có thời giờ lo chuyện thiên hạ đâu. Chỉ thích nghe thôi chứ không thích nói ra đâu.

Lập tức có người hỏi liền:

- Thế sao hôm nay bà lại chịu nói ra?

Hoa Mỹ Nương lắc lắc cái đầu đáp:

- Dĩ nhiên là có nguyên do! Cách đây không lâu có một người đến tìm tôi, tự xưng là thuộc hạ của Hắc Y Bang và do Đào đại gia sai tới.

Bà ta thở dài rồi nói tiếp:

- Nghe tới đây tôi đã e sợ rồi. Quả nhiên hẳn nói rằng Đào đại gia muốn hỏi lại chuyện xưa trong cơn say lão ta có nói gì không?

Giọng bà ta hơi lạt đi, bà ta nói:

- Dĩ nhiên là tôi chối rồi! Nhưng lòng tôi vẫn không yên. Các vị phải biết, việc gì tôi đã hỏi thì tôi sẽ nhớ hết, không quên đâu, dù đã mười mấy năm qua.

Các trang nam tử có mặt ở đây nghe vậy đều chất lưỡi, nhìn nhau cố nghĩ xem mình đã từng vào kỹ viện này đã nói những gì.

Hoa Mỹ Nương buồn bã nói tiếp:

- Cách đây một tháng, hẳn lại trở lại và nói với tôi rằng:

- Lần này Đào đại gia đã nghĩ lại, nhất định sẽ đến đây thăm viếng tôi.

Bà ta lo sợ, nói:

- Ôi! Thật là kinh sợ! Tôi biết việc gì sẽ xảy ra khi Đào đại gia quay lại nên tôi xin hẳn có cách gì chỉ dạy cho tôi, tôi sẽ đền ơn cho hẳn.

Có người xen vào nói:

- Hẳn là ai thế nhỉ? Và hẳn có nói gì với Mỹ Nương không vậy?

Hoa Mỹ Nương đáp:

- Lúc đó hẳn tỏ vẻ tội nghiệp tôi và khuyên tôi hãy đến Lương gia trang mà xin sự bảo vệ đi, rồi hẳn bỏ đi mất.

Hoa Mỹ Nương nhìn sang Lương Sĩ Nhâm và nói:

- Tôi cũng đã suy nghĩ nhiều và hiểu biết các sự việc xảy ra trên giang hồ, nên tôi quyết định kể lại điều gì tôi biết. Dù có chết tôi cũng không có hối tiếc đâu.

Lương Sĩ Nhâm đứng lên hướng về đám đông nói lớn:

- Các vị đã nghe rõ chưa, Ma Ảnh Đào Hàn Mộ Hiệp là một con cáo già nguy hiểm, giết người giấu mặt.

Lão ngưng một chốc rồi nói tiếp:

- Vì vậy chúng ta cần phải nghi ngờ về tung tích người bịt mặt đã giết phụ mẫu của Đoàn đại nhân và thiêu hủy toàn bộ gia trang. Điều này có hành động trùng lặp với trường hợp của Thương Quan gia trang cho nên có thể Hàn Mộ Hiệp chính là thủ phạm đấy.

Lương Sĩ Nhâm bỗng nói lớn hơn:

- Võ công của Điểm Quang Song Hiệp danh trấn giang hồ, dễ gì bị một kẻ vô danh giết đi được. Nhất định Ma Ảnh Đào đã làm việc này. Huynh đệ chúng ta phải trả thù cho Đoàn đại nhân, trả lại công lý cho Tuyệt Kiếm Thượng Quan Kiệt, hãy giết chết tên đại ác ma đi.

Tức thì những tiếng la ó náo động, như làm rung chuyển cả khu đồi núi Mã Yên Sơn vậy.

Thời gian cứ trôi qua chậm chậm lặng lẽ, mặc cho biển chuyển dồn dập cho những toan tính của con người.

Gió lại cứ thổi mạnh, khí trời lạnh buốt như cắt da trong bóng tối dày đặc, âm u và buồn bã.

Lúc đó, trên con đường lớn, có năm người cưỡi ngựa hộ tống một chiếc xe ngựa, cửa đóng kín, chạy rất nhanh lướt nhẹ trên đường vùn vụt. Xe chạy đến trước cổng một tòa nhà lớn mới dừng lại. Hán tử cầm cương nhẹ nhàng nhảy xuống đến mở cửa và nói:

- Thừa bang chủ! Đã đến nơi rồi ạ!

Cửa mở ra một lão nhân bước xuống rồi quay lại trong xe nói:

- Hàn nhi! Xuống xe đi!

Cửa màn xe lại vén lên, một cô gái bước xuống, đó là Hàn Trúc Chi. Mặt nàng hơi xanh xao, hốc hác, đôi mắt mang nỗi buồn sâu kín, khiến ai nhìn cũng phải chạnh lòng.

Đầu cuối xuống, nàng không buồn nhìn vị lão nhân tức là Hàn Mộ Hiệp và chậm chạp đi vào tòa nhà này.

Trong nhà đèn đã thấp sáng lên rồi. Hàn Mộ Hiệp sau khi ra hiệu cho gia nhân đưa Trúc Chi vào phòng riêng, liền đi vội tới căn phòng ở mé dãy phía tây.

Lão chưa đến trước cửa mà đã có tiếng hỏi vọng ra:

- Ai đó?

Hàn Mộ Hiệp đáp:

- Hàn thúc thúc đây!

Tiếp theo, trong phòng đèn đường đốt sáng lên và cửa phòng mở lớn.

Bốn huynh đệ Tứ Linh Kim Bảo đều bảo chủ ra.

Vừa thấy Hàn Mộ Hiệp, Tống Kim Long vội nói:

- Hàn thúc thúc đi đâu đêm khuya quá vậy? Làm bọn chúng tôi không hay biết để tiếp đón.

Hàn Mộ Hiệp cười nói:

- Đáng lẽ lão phu phải nhớ đến từ hôm qua, để đón các thiếu hiệp mới phải, nhưng bị trễ một chút, các thiếu hiệp đừng trách lão nhé.

Tống Kim Long vội nói:

- Các tiểu đệ đâu dám!

Họ vừa nói vừa đi vào trong phòng.

Hàn Mộ Hiệp lại nói:

- Năm ngoái các thiếu hiệp đã có ý xin cưới Hàn Trúc Chi cho Tống Kim Phụng, nhưng vì lúc đó Hàn nhi còn hơi nhỏ quá, nên lão phu chưa dám quyết định...

Lão ngừng một chút rồi tiếp:

- Nhưng từ ngày ở Lương gia trang, nhờ có Kim Phụng săn sóc cho tiểu nữ, không ngờ tiểu nữ đem lòng thương mến Kim Phụng thiếu hiệp.

Tống Kim Phụng không nói tiếng nào.

Tống Kim Long cười đáp:

- Tứ đệ của chúng tôi thật có phúc!

Hàn Mộ Hiệp lại nói tiếp:

- Lão phu lăn lộn trong giang hồ mấy mươi năm chỉ có một ái nữ, nên khi nó đã muốn thì lão đành phải nhắc tới chuyện cũ... lão phu chỉ sợ các thiếu hiệp chê gia đình lão phu thôi.

Tống Kim Phụng vẫn không tỏ một thái độ nào.

Tống Kim Long cười đáp:

- Hàn thúc thúc là một nhân vật lừng lẫy võ lâm giang hồ, còn có ai hơn được gia đình Hàn thúc thúc đâu. Được Hàn thúc thúc nói vậy thật gia đình tiểu đệ không dám. Được Hàn thúc thúc chú ý chấp nhận là may mắn cho tứ đệ lắm rồi.

Hàn Mộ Hiệp cười nói:

- Nếu vậy, không biết các thiếu hiệp có đem theo vật đính hôn chăng?

Tống Kim Long ngập ngừng nói:

- Nhưng mà... dù sao cũng là việc chung thân quan trọng của tứ đệ chúng tôi, nên cũng phải làm cho long trọng một chút, không nên quá gấp...

Hàn Mộ Hiệp vừa suy tính vừa nói:

- Vì lúc này tình hình đặc biệt... chúng ta đều là người giang hồ, cũng không cần quá chú trọng đến lễ tục phiền phức. Thiếu hiệp nghĩ vậy có phải không?

Tống Kim Long nói:

- Tình hình đặc biệt à?

Hàn Mộ Hiệp nói:

- Không giấu gì các thiếu hiệp, Hắc Y Bang của ta đã gặp cường địch, nên lão phu muốn lo xong tương lai cho tiểu nữ trước mới yên lòng được.

Tống Kim Long nói:

- Hàn thúc thúc rất là yêu thương con nên làm thế rất phải.

Chợt Tống Kim Quy xen lời vào nói:

- Lúc này ở ngoài, thiên hạ đồn đãi thúc thúc liên hệ với vụ án mười năm trước, thiếu hủ và giết sạch Thượng Quan gia trang của Tuyệt Kiếm không biết có thật không?

Hàn Mộ Hiệp mặt hơi biến sắc nói:

- Đó là những kẻ tiểu nhân có ý muốn ly gián chúng ta, không lẽ các thiếu hiệp tin sao?

Tống Kim Long nói:

- Hàn thúc thúc đi lại trên giang hồ, thế nào cũng có nhiều kẻ thù, tại sao tam đệ lại...

Nhưng Hàn Mộ Hiệp chận lời, nói:

- Tam thiếu hiệp bụng thẳng, tánh giống lão lúc trẻ, lão phu không trách tam thiếu hiệp đâu!

Vừa lúc đó, bỗng bên ngoài có nhiều tiếng bảo chủ chân chạy lại!

Hàn Mộ Hiệp vụt hỏi lớn ra bên ngoài:

- Chuyện gì vậy?

Rồi lão mở cửa nhìn ra.

Phi Phong Đào Ngân ở bên ngoài nhìn vào và nói:

- Có người đưa ba hộp lễ vật đến, không biết bang chủ có muốn xem không?

Hàn Mộ Hiệp đã thấy sắc mặt của Đào Ngân hốt hoảng, biết chắc có chuyện rắc rối gì rồi, định bảo chủ ra nhưng Tống Kim Long đã nói:

- Nếu ở đây bất tiện quá, Hàn thúc thúc cứ tiện bảo chủ ra xem.

Hàn Mộ Hiệp cười gượng nói:

- Các thiếu hiệp đây cũng như người nhà cả... làm gì mà bất tiện.

Rồi lão cất tiếng gọi:

- Đào hộ pháp! Cứ mang vào đây xem.

Đào Ngân ngật ngừng nói:

- Nhưng...

Hàn Mộ Hiệp quát gắt:

- Mau lên!

Đào Ngân phất tay dẫn theo ba đại hán, mỗi người bung một hộp lớn màu đỏ đi vào.

Tổng Kim Long cười nói:

- Không hiểu Hàn thúc thúc có chuyện gì vui mà khuya khoắt thế này mà vẫn có người mang lễ vật đến biểu?

Ba đại hán đặt ba cái hộp đỏ trên bàn rồi lui ra ngay.

Hàn Mộ Hiệp liếc mắt nhìn qua, mặt hơi thay đổi hỏi Đào Ngân:

- Người đưa lễ vật đâu rồi?

Đào Ngân đáp:

- Lúc nãy nghe có tiếng động trước cửa, chúng tôi vội mở cửa bảo chủ ra thì thấy có ba chiếc hộp này, chứ không thấy ai cả.

Hàn Mộ Hiệp mặt nặng xuống nhưng không nói gì.

Mấy huynh đệ họ Tống cùng nhìn lên ba cái hộp thấy trên mỗi hộp đều có dán một tờ giấy ghi:

- "Chúc Mừng Hắc Y Bang Chủ thân bại danh liệt."

Hàn Mộ Hiệp lưỡng lự một chút rồi lại mở nắp một cái hộp.

Mọi người đều buột miệng la nhỏ một tiếng:

- Ái chà! Kinh khủng quá!

Trong hộp đựng một cái đầu người, có rắc vôi trắng ở dưới. Đầu đó đã khô hết máu rồi.

Hàn Mộ Hiệp vừa nhìn thấy cũng phải bảo chủ thụt lùi ba bảo chủ vì lão nhận biết cái đầu đó là của phân bang chủ Châu Tôn Đại, một thủ hạ võ công cao cường đặc lực của Hắc Y Bang.

Hàn Mộ Hiệp lại mở tiếp hai cái hộp kia, thì hai cái hộp này cũng đựng hai cái đầu người. Cả hai đều là phân bang chủ Trương Phi Mã và Từ Phúc.

Cả ba người này vốn do Hàn Mộ Hiệp sai đi với mục đích tàn phá Lương gia trang, nhưng không ngờ lại bị đối phương chặt đầu gởi tới.

Hàn Mộ Hiệp phải sững sờ vì ba phân bang chủ này võ công rất cao mà vẫn bị Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm hạ sát, thì thực lực của Lương gia trang quả thật hùng hậu lắm.

Nhưng dĩ nhiên lão chưa biết, dù Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm đã tiên đoán chuẩn bị sẵn sàng nhưng cũng phải trả một giá rất đắt mới lấy được ba cái đầu.

Trong phòng bầu không khí nặng nề khó thở. Không ai nói với ai lời nào.

Bổng Tống Kim Long la lên:

- Tống Kim Phụng tú đệ đi đâu rồi?

Mọi người đưa mắt nhìn quanh, quả nhiên không còn thấy Tống Kim Phụng ở đâu cả. Vì từ lúc nãy đến giờ, Tống Kim Phụng không có góp một tiếng nào, nên cũng không ai chú ý và đột nhiên chàng ta đi đâu mất.

Mọi người kêu lên, nhưng không có tiếng trả lời. Tống Kim Long nhìn thấy cánh cửa sổ nơi phía sau đã mở liền chạy đến nơi ấy ngay.

Chỉ có từng ngọn gió lạnh từ ngoài thổi ập vào và vẫn không có một bóng người nào cả.

Hình như trời đã bắt đầu rặng sáng ở phía đông.

Tuy trời đã gần sáng nhưng Hàn Trúc Chi vẫn còn ngồi một mình dưới ánh đèn trong một gian phòng ở dãy phía đông tòa nhà rộng lớn này.

Lúc bấy giờ đầu óc của nàng thật mông lung, tâm tư ray rứt nhớ mong một người. Đó là Đoàn Trung Ngọc.

Mục đích của phụ thân nàng, nàng đã rõ biết mà nàng rõ biết đến đây để gặp Tú Linh Kim Bảo thì càng thêm khổ đau nát lòng.

Lúc này, nàng không muốn khóc, mà cũng không còn cười được nữa, hầu như cảm xúc đó ra đi biến biệt.

Thân phụ muốn làm đám cưới cho nàng lúc nào nàng cũng không phản đối, nàng cũng không bằng lòng bất cứ điều gì, nhưng nàng cũng không từ chối bất cứ điều gì.

Thế mà nàng vẫn sững sờ, vẫn ngồi yên dưới ngọn đèn mà cũng không biết tại sao ngồi mãi như thế.

Bỗng ngoài cửa sổ có một tiếng động.

Tiếp theo có tiếng gọi khẽ:

- Hàn cô nương!

Nàng đứng lên đi về phía bên cửa sổ. Có một bóng người vẫn gọi nàng. Nàng chưa suy nghĩ gì cả thì bóng người tiếp tục vẫy gọi.

Lập tức nàng thi triển khinh công phóng theo người ấy lao vùn vụt tới trước. Khinh công người này tỏ vẻ không thua kém gì nàng.

Hàn Trúc Chi nhận biết ngay là Tống Kim Phụng và nàng cũng biết là phụ thân nàng sắp gả nàng cho chàng thanh niên này.

Nàng vẫn bình tĩnh, không một chút ngạc nhiên, càng không e thẹn mà chỉ lạnh lùng hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Sự bình tĩnh lạnh lùng của nàng khiến cho Tống Kim Phụng hết sức ngạc nhiên, sửng sờ.

Một lúc lâu chàng mới thốt nên lời:

- Tại hạ chỉ muốn hỏi cô nương một câu!

Trúc Chi vẫn thản nhiên đáp:

- Các hạ nói đi!

Tống Kim Phụng hỏi:

- Có phải Hàn cô nương đã bằng lòng... gả cho tại hạ?

Trúc Chi đáp:

- phải!

Tống Kim Phụng lại hỏi:

- Có phải cô nương tự đồng ý không?

Trúc Chi đáp:

- Không phải!

Tống Kim Phụng nghe nàng đáp vậy cảm thấy cái lạnh từ trong lạnh ra. Chàng nghe nghèn nghẹn nơi cổ, một hồi rồi mới cất tiếng hỏi:

- Nguyên nhân nào buộc cô nương bằng lòng như vậy?

Trúc Chi giọng thật lạnh lùng nói:

- Vì thân phụ tôi hứa sẽ không sát hại Đoàn Trung Ngọc nếu tôi được gả cho các hạ.

Nàng bỗng thốt ra một tiếng cười gằn chua chát, hỏi tiếp:

- Các hạ có bao giờ so sánh mình với chàng ấy chưa? Các hạ chỉ là kẻ chờ cơ hội mà thôi. Bây giờ các hạ bằng lòng chưa vậy?

Tống Kim Phụng sắc mặt lúc xanh lúc trắng, bỗng chàng hét lớn:

- Thôi! Được rồi! Tôi sẽ chứng minh cho Hàn cô nương thấy giữa tôi và Trung Ngọc. Còn cuộc hôn nhân này phải ngừng lại đã.

Thở mạnh một cái, Tống Kim Phụng tiếp:

- Tại hạ không muốn ai bị ép gả cho tại hạ cả!

Nói xong, Tống Kim Phụng phóng vút đi, như một người điên mang đầy sự tức giận vì tự ái.

Hàn Trúc Chi nhìn theo, biết mình đã làm đau lòng một thanh niên, không chừng còn hại cả tương lai thanh niên đó nữa là khác.

Đột nhiên, nàng phát giác có một người cản đường quay về cửa nàng.

Một người đàn bà mặc áo trắng thân hình rất to lớn, sau lưng mang một cái thúng trong thúng có một người đàn ông râu dài nhỏ nhắn như trẻ nít mặc áo vàng.

Hàn Trúc Chi giật mình ví nàng nghĩ ra hai người này là ai rồi.

Nhưng nàng vẫn thản nhiên hỏi:

- Có chuyện gì không, nhị vị?

Kim đồng thở dài nói:

- Ngoài Đoàn thiếu hiệp ra, chắc không còn ai làm cho nàng xúc động nữa rồi.

Ngọc Nữ nhìn Hàn Trúc Chi, giọng an ủi:

- Tiểu cô nương hãy còn trẻ quá! Đừng nên quá bi quan thế!

Trúc Chi đáp:

- Tất cả đều qua rồi, tiểu nữ đâu còn gì để... Hy vọng?

Ngọc Nữ giọng vỗ về:

- Tiểu cô nương có lòng yêu thật tình nhưng lại không có lòng tự tin, nên mới quá đau khổ như vậy. Tiểu cô nương hãy nghe lời chúng tôi. Hồi trước tình cảnh của chúng tôi còn

đau khổ hơn tiểu cô nương gấp nhiều lần. Thế mà, giờ đây chúng tôi vẫn có được hạnh phúc với nhau đây cô nương ạ!

Nước mắt từ từ chảy xuống hai má của Hàn Trúc Chi, nàng nói:

- Không được đâu! Hai vị là khổ cùng cảnh ngộ, còn tiểu nữ đây là sự oán thù trái nghịch. Thật khó lòng cho những đứa con.

Ngọc Nữ nói:

- Có nói gì ta không hiểu, oán thù gì vậy hả?

Hàn Trúc Chi không trả lời mà rút trong người ra một bọc vải trắng, nói:

- Có lẽ tiểu nữ nhờ nhị vị trao cái này cho Đoàn Trung Ngọc, chắc Đoàn huynh sẽ hiểu.

Ngọc Nữ nói:

- Không được đâu! Tiểu cô nương hãy cất giữ lấy. Hãy đi theo chúng tôi, tương lai tuy còn nhiều khó khăn, nhưng đêm có dài đến đâu, cũng phải có lúc sáng. Rồi cô nương cũng phải gặp lại Đoàn thiếu hiệp, lúc đó cô nương đưa hay không thì tùy cô nương vậy.

Kim Đồng Ngọc Nữ thì nghĩ đây chắc là vật kỷ niệm của hai người, mà Trúc Chi vốn muốn dứt bỏ, nên trao trả lại cho chàng. Do vậy, họ không nhận mà còn khuyến khích sự tái hợp nữa.

Trúc Chi dứt bọc vải vào áo rồi từ từ bước theo hai vị kỳ nhân võ lâm này. Nàng cảm thấy họ có thể mang hy vọng đến cho nàng trong tình cảnh hiện tại.

- o O o -